

๒๕

อ ำ นั ส ง ส์ ใ ห้ อ ำ ห าร ป ล า

บุคคลให้ทานในสัตว์เดียรัจฉาน ฟังหวังผลทักษิณาได้
ร้อยเท่า ให้ทานในปุถุชนผู้ทุศีล ฟังหวังผลทักษิณาได้พันเท่า
ให้ทานในปุถุชนผู้มีศีล ฟังหวังผลทักษิณาได้แสนเท่า ให้ทาน
ในบุคคลภายนอกผู้ปราศจากความกำหนัดในกามฟังหวังผล
ทักษิณาได้แสนโกฏิเท่า ให้ทานในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำ
โศดาปัตติผลให้แจ้ง ฟังหวังผลทักษิณาจนนับไม่ได้จน
ประมาณไม่ได้ จะป่วยกล่าวไปใยในพระโศดาบัน

อานิสงส์ให้อาหารปลา

๒๒๖

ในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ทุกคน ล้วนมีเป้าหมายที่แตกต่างกันออกไป พ่อค้าทำการค้าประกอบธุรกิจ ย่อมหวังผลกำไรเป็นเครื่องตอบแทน เพื่อยังความสุขให้เกิดขึ้นกับตนเอง และครอบครัว นักรบทำสงคราม เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ หรือเพียงเพื่อปกป้องมาตุภูมิของตนให้อยู่รอดปลอดภัยจากศัตรู แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเปลือกนอกที่ฉาบฉวยด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อันทำให้บุคคลทั้งหลาย ลุ่มหลงมัวเมา และประมาทในชีวิต แต่สำหรับนักปฏิบัติธรรมแล้ว การเพียรทำสมาธิให้ใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะใจที่หยุดนิ่งจะมีพลังในการทำความดี เป็นทางมาแห่งความสุขและความสำเร็จทั้งหลาย ตั้งแต่เบื้องต้น จนกระทั่งถึงพระนิพพาน การทำใจหยุดนิ่งจึงเป็นเป้าหมายที่แท้จริง ที่มีค่าและประเสริฐสุดสำหรับมนุษย์ทุกๆ คน

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ทักขิณาวិภังคสูตร ว่า

“บุคคลให้ทานในสัตว์เดียรัจฉาน พึงหวังผลทักษิณาได้ ร้อยเท่า ให้ทานในปุถุชนผู้ทุศีล พึงหวังผลทักษิณาได้พันเท่า ให้ทานในปุถุชนผู้มีศีล พึงหวังผลทักษิณาได้แสนเท่า ให้ทานในบุคคลภายนอกผู้ปราศจากความกำหนัดในกาม พึงหวังผลทักษิณาได้แสนโกฏิเท่า ให้ทานในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำโศดาปัตติผลให้แจ้ง พึงหวังผลทักษิณาจนนับไม่ได้จน

อานิสงส์ให้อาหารปลา

๒๒๓

ประมาณไม่ได้ จะป่วยกล่าวไปใยในพระโสดาบัน ในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำสกทาคามีผลให้แจ้ง ในพระสกทาคามี ในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำอนาคามีผลให้แจ้ง ในพระอนาคามี ในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำอรหัตตผลให้แจ้ง ในสาวกของตถาคตผู้เป็นพระอรหันต์ ในพระปัจเจกสัมพุทธ และในตถาคตอรหันต-สัมมาสัมพุทธเจ้า”

อานิสงส์ของการให้ทานจะส่งผลมากหรือน้อย มีองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน ซึ่งหลวงพ่อกเคยนำมาบอกเล่าให้พวกเราได้รับทราบกันหลายครั้งแล้ว โดยเฉพาะองค์ประกอบที่สำคัญคือ ผู้ให้และผู้รับ ต้องมีใจใสบริสุทธิ์ วัตถุทานก็เป็นของบริสุทธิ์ คือไม่ได้คดโกงใครมา แต่วันนี้หลวงพ่อกจะไม่เล่ารายละเอียด เพียงแต่จะยกตัวอย่างการให้ทานกับสัตว์เดียรัจฉาน

แม้ว่าสัตว์เดียรัจฉานจะตกอยู่ในอบายภูมิ แต่พระพุทธองค์ตรัสว่า หากให้ทานกับสัตว์เดียรัจฉาน ผลแห่งทักษิณาทานนั้นจะย้อนกลับมาสู่ตัวเราถึงร้อยเท่าหรือร้อยชาติทีเดียว คำว่าให้อานิสงส์ร้อยเท่า คือตลอดร้อยชาติที่เราเวียนว่ายตายเกิดนั้น เราจะมีอายุ วรรณะ สุขะ พละและปฏิภาณ ไม่อดอยากเลยในร้อยชาตินั้น ลองสังเกตดูว่า เวลาที่เราโยนอาหารให้กับปลา ที่พวกเราจะคุ้นเคยกันดี รวมไปถึงการปล่อยปลาด้วย ฝูงปลาคันได้กินอาหาร ก็ได้อายุชั้ยยืนยาวขึ้นไป เราได้ชื่อว่าเป็นผู้

อานิสงส์ให้อาหารปลา

๒๒๘

ต่ออายุให้กับปลาฝูงนั้นแล้ว เมื่อมันได้กินอิม ย่อมได้ผิวพรรณ
เปล่งปลั่ง มีผลกำลังขึ้นมาทีเดียว เมื่อปลาได้กินอาหารจนอิม
ก็ได้ความสุข จากที่พอมแห่งแรงน้อย ก็กลับมีเรียวมีแรง
สามารถว่ายน้ำที่ไหนก็ได้ตามความพอใจ

ประการสุดท้าย เมื่อปลาแข็งแรงแล้ว ก็มีปฏิภาณ
คือ จากที่หน้ามีดตาลายอันเนื่องมาจากทิวอาหารมานาน
ครั้นได้กินอาหารอิมท้องแล้ว ก็นึกคิดอะไรได้สะดวก สามารถ
หลบหลีกหนัศศัตรูที่อยู่ในน้ำ หรือเอาตัวรอด จากการถูกรังแกของ
ฝูงปลาด้วยกันเอง เราได้ชื่อว่าให้สิ่งเหล่านี้กับสัตว์เดียรัจฉาน
เมื่อเราให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ผลบุญนั้นจะ
ย้อนกลับมาหาเราให้เราได้คุณสมบัติทั้ง ๕ นี้ ซึ่งจะส่งผลแก่เรา
ไปถึง ๑๐๐ ชาติ

แต่เนื่องจากดวงบุญในตัวของสัตว์เดียรัจฉานเล็กลง
ดวงบาปยังครอบงำอยู่ ถึงแม้คุณสมบัติทั้ง ๕ นี้ จะบังเกิดแก่เรา
อาจส่งผลไม่เต็มที่ เหมือนให้กับผู้ที่มีความบริสุทธิ์มาก อันนี้
ต้องทำความเข้าใจกันเอาไว้ แต่อย่างน้อยก็ให้เข้าใจตรงกันว่า
ผลบุญที่เราทำไว้ จะต้องส่งผลอย่างแน่นอน

มีเรื่องที่เคยเกิดขึ้นจริงในอดีต ที่หลวงพ่อกำลังจะนำมาเล่า

อานิสส์ให้อาหารปลา

๒๒๕

เป็นตัวอย่งให้ได้ศึกษากันไว้ในครั้งนี้ก็คือ *ในอดีตกาล มีชายหนุ่มสองพี่น้อง เกิดเป็นลูกของอดีตเศรษฐี เพราะเมื่อตนเองเติบโตขึ้น พ่อแม่ซึ่งเคยร่ำรวยก็กลับยากจนลง การค้าขายขาดทุน เมื่อพ่อแม่ละโลกไปแล้ว สองพี่น้องต้องช่วยกันรับภาระในการทำธุรกิจของตระกูลต่อไป

พี่ชายมีอัธยาศัยชอบให้ทานและมีใจเมตตา หากมีเศษอาหารเหลือ ก็มักจะนำไปโปรยให้ปลาในแม่น้ำกินเป็นประจำ และมักหาโอกาสปล่อยสัตว์ปล่อยปลา ให้ชีวิตสัตว์เป็นทานมิได้ขาด ส่วนคนน้องมีอัธยาศัยตรงกันข้าม อีกทั้งเป็นคนชอบลักเล็กขโมยน้อย ไม่ได้รักษาศีล ๕ เหมือนพี่ชาย ซึ่งตรงกับสำนวนโบราณที่กล่าวว่า ไม่ล่ำยังต่างปล้อง พี่น้องยังต่างใจ

วันหนึ่ง สองพี่น้องได้ล่องเรือข้ามแม่น้ำไปค้าขายที่ฝั่งตรงข้าม ได้ทรัพย์มาพนักหาปะนะ เงินพนักหาปะนะในสมัยนั้น ถือว่ามีค่ามากทีเดียว พอค้าขายเสร็จ ก็ไปยืนรอเรือเพื่อจะข้ามฟาก ระหว่างที่รอนั้น พี่ชายได้ให้อาหารที่เหลือแก่ปลาในแม่น้ำคงคา และยังอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับเทวดาประจำแม่น้ำอีกด้วย เทวดาชั้นต้นจำพวกกุมมเทวา รุกขเทวา และ

อานิสงส์ให้อาหารปลา

๒๓๐

อากาศหนาวพากันนอนโมทนาสาธุการเป็นการใหญ่ ทำให้รัศมี
กายและวิมานสว่างไสวใหญ่โตขึ้น

แต่น้องชายกลับคิดยกยอกทรัพย์ที่ตนเองและพี่ชายได้
ร่วมกันหามา โดยตนแอบเอาห่อผ้าที่เต็มไปด้วยก้อนกรวด
วางปะปนกับห่อหาปณะ ขณะที่เรื่อล่องไปกลางแม่น้ำคงคา
อยู่ นั้น น้องชายแสร้งทำให้เรือโคลงเคลงไปมาเหมือนกับจะ
ทำให้เรือล่ม จากนั้นก็แสร้งทำห่อก้อนกรวดให้ตกลงไปในแม่น้ำ
แต่เนื่องจากทำไปด้วยความรีบร้อน จึงกลับกลายเป็นหยิบเอา
ห่อหาปณะ ทั้งลงแม่น้ำ เมื่อห่อสมบัติพลัดตกลงน้ำเสียแล้ว
พี่ชายปลอมโยนน้องชายให้สบายใจว่าไม่ต้องกังวล สมบัติเป็น
ของนอกกาย ไม่ตายก็หาใหม่ได้ น้องไม่ต้องห่วง

แต่ในใจของน้องชายนึกกระหยิ่มอยู่ในใจว่าจะได้ใช้เงิน
๑ พันหาปณะเพียงคนเดียว ครั้นกลับถึงบ้าน ได้เปิดห่อผ้าออกดู
ก็ต้องตกใจเพราะเห็นเพียงก้อนกรวดที่ตนทำลงพี่ชายเอาไว้
เท่านั้น เมื่อไม่มีทรัพย์ใช้ จึงเสียอกเสียใจ นอนทอดถอนใจอยู่
ในห้องเพียงคนเดียว

ฝ่ายเทวดาประจำแม่น้ำคิดว่า เราได้อนุโมทนาบุญที่
พ่อหนุ่มผู้ใจบุญได้อุทิศให้แล้ว จึงถึงพร้อมด้วยสมบัติทิพย์
เราควรจะรักษาทรัพย์ให้กับหนุ่มคนนี้ จึงบันดาลให้ปลาปากกว้าง

อานิสงส์ให้อาหารปลา

๒๓๑

ตัวหนึ่ง กลืนห่อทรัพย์นั้นเอาไว้ด้วยอานุภาพของตน ต่อมา ปลาใหญ่ตัวนั้นก็ติดแหของพวกชาวประมง ชาวประมงนำไป ขายให้กับชายหนุ่มผู้ใจบุญในราคาเพียง ๗ กหาปณะเท่านั้น ภรรยาของพี่ชายผ่ำท้องปลาออกเพื่อทำอาหาร ได้เห็นห่อทรัพย์ พันทกหาปณะ แล้วรีบตะโกนให้สามีเข้ามาดู ชายหนุ่มผู้ใจบุญ ตรวจดูห่อทรัพย์นั้น เห็นตราสัญลักษณ์ของตน ก็รู้ว่าเป็นห่อเงินที่ น้องชายทำหล่นลงจากเรือ จึงคิดทบทวนดูว่า ทำไมหนอ เราจึง โชคดี ได้ทรัพย์กลับมาอย่างง่ายๆ เหมือนเป็นปาฏิหาริย์

เทวดาประจำแม่น้ำจึงปรากฏตัวให้เห็น ยืนอยู่ในอากาศ แล้วได้กล่าวให้หายสงสัยว่า เราเป็นเทวดาประจำอยู่ในแม่น้ำ คงคา ท่านชอบให้อาหารปลา และยังได้อุทิศส่วนบุญแก่เราเป็นประจำ เพราะฉะนั้นเราจึงมาอารักขาทรัพย์ของท่านไว้ จากนั้น ก็เล่าพฤติกรรมของน้องชายให้ฟังทุกอย่าง พี่ชายเมื่อเห็น อานุภาพบุญส่งผลทันตาอย่างนั้นแล้ว ก็หมั่นทำบุญอุทิศส่วน กุศลแก่เทวดา และบรรพบุรุษที่ละโลกไปแล้วเป็นประจำ ครั้น ละโลกไปแล้ว ก็ได้บังเกิดในสุคติโลกสวรรค์

จากเรื่องนี้ เราจะเห็นว่า ผู้ที่ให้อาหารแก่สัตว์ด้วยจิตที่ ประกอบด้วยเมตตาเป็นประจำ และอุทิศส่วนกุศลบ่อยๆ มี อานิสงส์ใหญ่ที่สามารถส่งผลให้เห็นเป็นอัศจรรย์ในปัจจุบันชาติ

อานิสงส์ให้อาหารปลา

๒๓๒

นี่ทีเดียว เพราะฉะนั้นในวาระวันสำคัญๆ ของตัวเรา อย่างเช่น วันคล้ายวันเกิด เราก็ไปทำบุญเลี้ยงพระให้อายุแก่พระศาสนา จะได้อายุขัยยืนยาว ได้ทั้งวรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ อีกทั้งปล่อยสัตว์ปล่อยปลาให้ชีวิตสัตว์เป็นทาน เราจะได้ชีวิต และมีชีวิตที่อิสระเสรีอีกด้วย ดังนั้นบุญกุศลทุกๆ อย่าง เราก็ต้องทำกันไปให้ครบถ้วนบริบูรณ์ แต่โดยย่อก็คือให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาและที่สำคัญที่สุดคือการทำภาวนาให้เข้าถึง พระรัตนตรัยภายใน ชีวิตจะได้ปลอดภัยไปทุกภพทุกชาติ จนกว่าจะหมดกิเลสเข้าสู่นิพพานกันทุกคน

